

de
Gouden
Kandelaar

HET GETUIGENIS VAN GOD

Deel 2 – Een volk met een getuigenis (vervolg)

Deel 3 – Het getuigenis hersteld

Neil Silverberg

Aflevering 84

HET GETUIGENIS VAN GOD

Deel 2 – Een volk met een getuigenis (vervolg)

Deel 3 – Het getuigenis hersteld

Neil Silverberg

HET GETUIGENIS EN GEESTELIJK VERLIES

Toen Israël in het land gekomen was, werd de ark van de getuigenis opgericht in de stad Silo (Joz. 18:1). Nu ze niet langer pelgrims waren die door de woestijn trokken, vonden ze het nodig Gods huis op een permanente plaats op te richten, waarheen het volk zijn offers kon brengen. De tabernakel bleef gedurende de hele roerige tijd van de Richteren daar in Silo. In die periode bleek de ware geestelijke toestand van het volk, die tot oordeel leidde, dat onvermijdelijk komt als Gods volk niet in overeenstemming leeft met het goddelijk getuigenis.

De cyclus van geestelijk verval

Na de dood van Jozua kreeg een nieuwe generatie de verantwoordelijkheid om de inwoners die nog in het land waren, te verdrijven. Maar in het boek Richteren lezen we hoe Israël daar niet in slaagde en hoe ze als gevolg daarvan in grote moeilijkheden kwamen (Richt. 2:1-5). Al spoedig vervielen ze in dat telkens terugkerende patroon van geestelijke afval, dat het bekende patroon zou worden voor hun hele geschiedenis. Bepaalde perioden dienden ze de Here, maar werden dan weer afgeleid van de aanbidding van de Here om de goden van de volken te dienen die in Kanaän waren achtergebleven. Daarom had God ze ernstig gewaarshuwd om die volken niet in het land te laten leven, omdat Hij wist dat hun goden voor Israël een valstrik zouden worden. En dat is wat er ook inderdaad gebeurde. Zelfs de generatie die meteen na Jozua kwam, diende de Baäls en keerde de Here, die hen uit het land Egypte had geleid, de rug toe (Richt. 2:6-13). Dit was het begin van een lange geschiedenis van geestelijke afval, die God ertoe bracht Zijn oordelen uit te gieten op de kinderen Israëls.

Het onmiddellijke gevolg van Israëls geestelijke koppigheid was dat ze machteloos waren tegenover de vijand die hen onderdrukte en hen

onderwierp aan wrede slavernij. Maar zoals zo dikwijls het geval is, waren zulke moeilijke omstandigheden ook een genadige voorziening van God. De moeilijkheden die hun vijanden hun aandeden, brachten het volk onvermijdelijk in zo'n noodtoestand dat ze in hun wanhoop gedrongen werden tot de Here te roepen om bevrijding. In Zijn barmhartigheid hoorde God hen en gaf hun verlossing door bepaalde personen die tijdelijk werden aangesteld om hun verlichting te brengen. Dit waren de verschillende richters en het goddelijk verslag van hun bediening vinden we in het boek Richteren. Toch gaven deze richters meer dan alleen maar tijdelijke verlichting. Hun belangrijkste rol was om het volk tot nieuw leven te brengen door hen terug te roepen tot de Here. Als de kinderen Israëls acht sloegen op de bediening van een bepaalde richter, was het onmiddellijke gevolg dat ze opnieuw in staat werden gesteld het juk van hun vijanden af te werpen en het grondgebied dat de vijand bezet had weer in bezit te nemen.

Helaas duurde het effect van de bediening van zo'n richter maar kort, meestal niet langer dan het leven van de richter zelf. Dit wordt duidelijk door dat zinnetje in Richteren: "Het volk diende de Here gedurende heel het leven van ...". Op het moment dat een bepaalde leider van het toneel verdween, scheen ook de invloed die die richter had gehad te verdwijnen. Dat is omdat er weinig innerlijke verandering in het volk zelf plaatsvond, ook al vonden ze tijdelijk baat bij de geestelijke invloed van zijn bediening. Uiterlijk waren ze niet langer onderworpen aan hun vijanden, maar hun hart was niet veranderd ten aanzien van God. Dat bleek duidelijk uit het feit dat ze, als de richter gestorven was, terugkeerden naar hun vroegere toestand en opnieuw slaven werden van hun vijanden. Maar zodra hun omstandigheden ondraaglijk werden, riepen ze opnieuw tot de Here om hulp. Hij antwoordde door hun weer een andere richter te geven, die hun tijdelijke verlichting bracht. Zo werd dat telkens terugkerende patroon van geestelijke afval, gevolgd door slavernij en dan bevrijding, steeds weer herhaald gedurende deze hele periode.

Dit patroon is niet alleen typerend voor Israël, maar ook voor de gemeente van de levende God. Iedereen die op de hoogte is van de geschiedenis van opwekking herkent de overeenkomsten. Zoals God indertijd de richteren gaf, heeft Hij vaak ook Zijn gemeente godvruchtige mannen gegeven, die in een kritieke tijd in de kerkgeschiedenis naar voren traden om het geestelijk leven van het volk van God tot nieuw leven te brengen. Machtige opwekkingen waren dikwijls het resultaat van hun bediening en de gemeente ontving talloze geestelijke zegeningen, met name een nieuwe kracht om haar door God gegeven taak om het evangelie aan de volken te

verkondigen, te vervullen. Het gevolg was vaak dat duizenden tot geloof kwamen en aan de gemeente werden toegevoegd. Toch was dat altijd een bijproduct van de opwekking, niet het belangrijkste. Het hoofddoel was de vernieuwing van het geestelijk leven van het volk van God en niet het verlangen van de gemeente om de verlorenen te bereiken. Zodra het geestelijk leven van Gods kinderen versterkt was, konden ze op effectieve wijze dat werk dat God aan de gemeente had opgedragen, volbrengen.

Jammergenoeg volgden zulke opwekkingen merendeels het patroon van Israël in het boek Richteren. Zolang degene waardoor de opwekking gekomen was leefde, ging het goed, maar zodra hij van het toneel verdwenen was, was het al gauw gebeurd. En helaas was er in de volgende generatie weinig meer van zijn bediening te merken, integendeel, de situatie werd vaak erger! Waarom? Omdat de volgende generatie, zodra het effect van de eigenlijke opwekking voorbij was, probeerde de theologie of de methoden van die opwekkingsprediker vast te houden, terwijl ze geen of weinig weet hadden van het geestelijke leven waaruit die voortkwamen. Theologie en methodologie kunnen heel gemakkelijk van de ene naar de andere generatie worden doorgegeven, maar dat kun je niet doen met geestelijk leven. En zo beschouwden de volgende generaties zichzelf als de erfgenamen van de opwekkingsprediker, maar in werkelijkheid hadden ze part noch deel aan het leven en de realiteit die hij bezat en die het geheim waren van zijn “succes”. Ze behielden alleen de uiterlijke vorm van zijn onderricht, niet het leven dat dat onderricht voortgebracht had.

Een goed voorbeeld hiervan zien we in de manier waarop de moderne gemeente de term “opwekking” blijft hanteren, maar niets kent van de ware betekenis daarvan. De term heeft helemaal niets meer te maken met het geestelijk leven van de kinderen Gods, maar wordt in de eerste plaats gezien als een aspect van evangelisatie. Voor vele gemeenten betekent opwekking niets meer dan een serie speciale samenkomsten die belegd zijn om geestelijke belangen te bevorderen. Men is zich weinig bewust van de relatie tussen het geestelijk leven van Gods volk en hun vermogen om hun door God gegeven opdracht te vervullen. Is het dan een wonder dat Gods volk als geheel krachteloos lijkt om dat unieke werk te doen dat God hun heeft toevertrouwd?

De noodzaak voor profetische bediening

De tabernakel bleef die hele roerige richterentijd in Silo. Het was in die tijd dat er een nieuw “ambt” naar voren kwam in Israël (niet nieuw in

de zin dat het nooit eerder bestaan had, maar nieuw in de zin dat het van toen af een formele plaats in het leven van het volk van God in zou nemen). De geestelijke toestand van het volk maakte het ambt van profeet noodzakelijk, als de leidende geestelijke kracht om het volk te leiden. De profetische bediening werd uiteindelijk gegeven om het getuigenis veilig te stellen, zodat het zijn centrale plaats in het leven van het volk van God zou blijven innemen.

In de eerste hoofdstukken van 1 Samuël lezen we precies hoe de geestelijke toestand van het volk van God was. Hier worden ons intieme details over Gods woonplaats in Silo verteld, met name over het priesterschap dat het huis diende. De hogepriester Eli en zijn beide zonen Hofni en Pinehas bekleedden officieel het priesterambt, maar het ontbrak hen aan elke geestelijke realiteit (1 Sam. 2:12). Om een zinsnede uit het Nieuwe Testament te gebruiken, deze priesters hadden “een schijn van godsvrucht, maar hadden de kracht daarvan verloochend” (2 Tim. 3:5). Officieel waren het Gods priesters, maar ze vertegenwoordigden de geestelijke betekenis van dat ambt niet meer. Zoals zo vaak het geval is bij degenen wier dienst uiterlijk is en verstoken van enige kennis van God, werden bepaalde zonden in hun leven openbaar (1 Sam. 2:13-17,22). Deze zijn terecht wel eens “de zonden der bediening” genoemd en komen vaak daar naar voren waar “ambtenarij” in de plaats van godvruchtig leiderschap is gekomen. Het afpersen van de offers van de kinderen Israëls voor hun eigen gebruik was de eerste van de zonden van deze priesters. Financiële onregelmatigheden vinden we bijna altijd daar waar een dood priesterschap het huis van God dient. Het gaat vaak samen met een andere zonde, namelijk die van immoraliteit. Deze beide “ongerechtigheden van het heiligdom” zijn in elke tijd te vinden, wanneer Gods priesters slechts ambtenaren zijn die uiterlijk functioneren en geen echte kennis van God hebben.

Hoe is het mogelijk dat mensen in Gods huis in officiële hoedanigheid kunnen functioneren en toch niets weten van God en Zijn getuigenis? Wanneer de dienst gescheiden wordt van geestelijke realiteit is de weg open voor geestelijke “ambtenarij”. Iemand kan een bepaald ambt of een functie hebben, niet op grond van geestelijk gezag of kennis van de Heer, maar omdat hij afgestudeerd is aan een instituut dat beweert dat hij nu het recht heeft om die plaats te bekleden. Het gevolg is dat hij, terwijl hij zijn uiterlijke bediening vervult, niet in staat is Gods volk tot een kennen van God en Zijn wegen te brengen, omdat hijzelf dat leven, dat de basis van alle ware dienst is, niet kent. Hoewel zo iemand gerespecteerd dient te worden om het ambt dat hij bekleeft, blijft het een waarheid dat het ambt

de man niet heiligt, maar de man het ambt. Een waar geestelijk gezag komt niet voort uit het bekleden van een ambt, maar uit de realiteit van het geestelijk leven dat iemand heeft.

De geestelijke toestand van de priesters van Silo is kenmerkend voor de onvruchtbaarheid van de periode van de richters. Dit wordt geïllustreerd door het verhaal van de onvruchtbare Hanna en haar gebed om een kind (1 Sam. 1:1-20). Terwijl de onvruchtbaarheid van vrouwen in de bijbel vaak een beeld is van de toestand van het volk van God, is Hanna's intense voorbede voor een kind kenmerkend voor die geest van gebed die alleen tot een totale verandering van de situatie leidt. God hoort zulk worstelen altijd en zo gebeurt het dat Hij Hanna een zoon geeft, die zij Samuël noemt ("God hoort"). Dit kind, de vrucht van Hanna's gebeden, was door God bestemd om het profetische tijdperk in te luiden. Daarvoor moest hij een tijdlang onder de voogdij geplaatst worden van Eli in Silo, die hij als knechtje diende. Daar kon hij de priesters in hun werk observeren zodat hij het priesterambt kon leren, maar God wilde dat hij veel meer zou leren in die jaren in Silo. Het belangrijkste was dat hij nauwkeurig leerde luisteren naar de stem van God, zodat hij te gelegener tijd diens woorden kon spreken. Dat kon alleen maar in Silo geleerd worden, niet omdat Eli of zijn zonen hem dat konden leren, maar omdat zo'n training alleen maar mogelijk is in de directe nabijheid van het getuigenis. Zo heeft God altijd de ware dienaren getraind: in het huis waar ze door ervaring kennis uit de eerste hand verkrijgen. Dat is oneindig veel beter dan academische vorming of bijbelschoolonderricht. Het is werkelijke vorming, rechtstreeks door de hand van God.

Als we kijken naar de eerste jaren van Samuël in Silo, dan valt een bepaald principe op, namelijk dat de profeet zijn training ontvangt door zich te onderwerpen aan hetzelfde systeem waaraan hij door zijn eigen woord een eind moet maken. Na verloop van tijd kwam het woord des Heren tot Samuël te Silo dat het oordeel van God aankondigde over datzelfde priesterschap waaronder hij diende (1 Sam. 3:1-18). Hij was opgegroeid in dat systeem als assistent van de hogepriester, maar nu moest hij een oordeel uitspreken tegen hetzelfde systeem dat hem grootgebracht had. Dit schijnt altijd Gods manier te zijn om Zijn profeten te trainen: Hij laat hen in diezelfde systemen blijven, die door hun eigen woord uiteindelijk worden afgebroken! De profeet moet iemand zijn die heel diep één gemaakt is met die situatie die hij door zijn woorden tracht te verbeteren. Maar hij moet ook losgemaakt worden van elke ongezonde gebondenheid aan mensen die hem kunnen beletten zijn goddelijke boodschap door te geven.

Het woord van Samuël was een weergave van de goddelijke reactie op de stand van zaken in Silo. Ware profetische bediening kan nooit aan zo'n situatie voorbijgaan, maar zal die altijd aan het licht brengen zodat duidelijk wordt wat het is. De profeet is het werktuig dat God gebruikt om Zijn reactie op alles wat niet naar Zijn wil is, weer te geven. Is dat niet de reden waarom er vandaag de dag in de gemeente zo weinig verdraagzaamheid is ten aanzien van de profeet? Hoewel we de laatste jaren een toenevende belangstelling voor de bediening van de profeet hebben gezien, kunnen we ons toch afvragen of degenen die om profeten bidden werkelijk begrijpen wat dit zal betekenen. Een broeder vertelde me dat hij eens tussen een groepje voorgangers zat die aan het bidden waren of God profeten voor deze tijd wilde opwekken. Terwijl hij daar zat en naar hen luisterde, sprak de Heer tot hem: "Zeg tegen hen dat als Ik een profeet zend, zij vooraan staan om hem te stenigen!" Daarom is het zo gevaarlijk God om profeten te vragen, tenzij er een bereidheid is om alles wat niet naar Gods wil is aan het licht te laten komen en ermee af te rekenen. In de komende tijd zullen we ongetwijfeld een toename zien van ware profeten, die de huidige godsdienstige situatie zullen beoordelen en hun vernietigende, openlijke veroordeling uitspreken, zelfs al zullen er velen zijn die hun woorden niet kunnen verdragen.

Het bewijs van geestelijk verlies

Nadat Samuël getrouw het goddelijk oordeel over het huis van Eli had aangekondigd, duurde het nog jaren voordat dit oordeel voltrokken werd. Zoals zo dikwijls het geval is met Gods oordelen, verstreek er een aanzienlijke periode tussen het gesproken woord en de daadwerkelijke vervulling daarvan. Een tijdlang leek alles hetzelfde te blijven in Silo. Eli en zijn zonen bleven in hun door God aangewezen rol functioneren als priesters van het huis en offerden de offeranden voor het volk op het grote koperen brandofferaltair en dienden in het heilige. Toch zou het naderende oordeel over Silo spoedig voltrokken worden.

Telkens wanneer God een richter verwekte, was het gevolg van de vernieuwde geestelijke kracht die door de bediening van de richter ontstond, een nieuw besluit om het land van zijn vijanden te bevrijden. Zo was het ook bij de bediening van Samuël, die de laatste richter was. Zijn geestelijke invloed wekte het volk op om opnieuw de strijd aan te binden met hun gevreesde vijanden, de Filistijnen, in het vertrouwen dat de Here

hun de overwinning zou geven (1 Sam. 4:1). Helaas waren de gevolgen rampzalig; Israël werd verslagen en meer dan vierduizend Israëlitische soldaten werden gedood (4:2). De resterende soldaten keerden naar de legerplaats terug en de oudsten van Israël vroegen de Here waarom Hij hen deze nederlaag had doen lijden.

Dat Israël toen niet tegen de vijand kon standhouden, toont ons de valse positie die het volk op dat moment innam. Het had gedacht dat de overwinning over zijn vijanden gegarandeerd was, ongeacht zijn geestelijke toestand. Maar alleen als ze in de juiste verhouding tot de Here en het getuigenis stonden, zouden ze werkelijk met de vijand kunnen afrekenen. Het eigenlijke probleem van de nederlaag was geestelijk. Het punt was niet of hun leger al of niet sterk genoeg was om de vijand te verslaan, maar of ze wel of niet het verbond met de Here bewaarden. En omdat ze daarin faalden, moesten ze de nederlaag lijden. God liet Zijn volk liever verslaan dan het de overwinning te geven, als daardoor Zijn eigen heiligheid maar gestaafd werd. Natuurlijk wilde Hij veel liever dat Zijn volk de overwinning behaalde, maar Hij kon dat niet toestaan ten koste van Zijn heiligheid. Als God hun de overwinning had gegeven in hun slechte geestelijke toestand, dan zou Hij daarmee Zijn eigen karakter hebben weersproken, en dat zal Hij nooit doen. Hij kan Zichzelf niet verloochenen en dat betekende dat Hij Zijn eigen volk de nederlaag liet lijden, opdat Zijn heiligheid gestaafd zou worden.

Helaas heeft Israël niet voldoende van deze nederlaag geleerd. In plaats van zijn eigen ontrouw te ontdekken, bleef het volk onwetend over de ware reden waarom het niet voor zijn vijanden kon standhouden. Dit bleek duidelijk uit de vraag die de oudsten van Israël die dag stelden: “Waarom heeft de Here ons heden de nederlaag laten lijden tegen de Filistijnen?” (1 Sam. 4:3). Nu is het zo dat zulke vragen die beginnen met het woord “waarom”, zelden echte vragen zijn, maar meestal een bedekte zelfrechtvaardiging. Hoewel ze de schijn van oprechtheid kunnen hebben, blijkt er in werkelijkheid een algemene onwil om de ware toestand te ontdekken. Klaarblijkelijk wachtten de oudsten niet lang op een antwoord. Ze namen de zaak in eigen handen en stelden een tweede poging voor om de vijand te verslaan, maar deze keer moest de ark van God met het leger meegaan (4:3). Hun exacte woorden zijn veelzeggend: “Laten wij de ark van het verbond des Heren uit Silo halen, zodat *die* midden onder ons kome en ons verlosse uit de macht onzer vijanden.” Israël meende dat alleen de tegenwoordigheid van de ark in de legerplaats hen van de overwinning over Filistea zou verzekeren. Het is interessant om te zien dat

ze de ark als een voorwerp zagen, zonder de God, die tussen de cherubs troonde, te noemen. Ze schenen de ark nu bijna als een magisch symbool te zien, die hun, als ze hem meenamen, zeker de overwinning zou brengen. Dat is omdat de werkelijke, geestelijke betekenis van het getuigenis weg was en ze alleen nog een bijgelovig idee daarvan hadden.

Hoe makkelijk worden geestelijke dingen “onzijdige” voorwerpen, in plaats van middelen waardoor God Zich openbaart. Dingen als geloof, liefde, heiligheid en kracht hebben in onze tijd bijna een eigen betekenis gekregen, los van God zelf. De enig juiste manier om dit te vermijden is dat we verstaan hoe alles betrekking heeft op Christus en weten dat deze dingen alleen verschillende aspecten zijn van Hem. Slechts op die wijze blijft Hij ons middelpunt en komen we niet samen om andere dingen.

De Israëlieten gingen naar Silo en brachten de ark in de legerplaats. “Zodra de ark van het verbond des Heren in de legerplaats kwam, hief geheel Israël een gejuich aan” (1 Sam. 4:5). Wat moet dat gejuich hol geklonken hebben in de oren van hen die onderscheidingsvermogen hadden! Wat wordt geestelijke onechtheid vaak gecamoufleerd door een toename van geluid! Maar denk niet dat al zulk gejuich ware geestelijke overwinning betekent. Al heel gauw zou Israël te schande worden gemaakt door zijn volslagen machteloosheid om tegen de vijanden stand te houden en hen te verslaan.

Weg is de heerlijkheid

Zo trokken de legerscharen van Israël voor de tweede maal op om de Filistijnen te verslaan, nu vergezeld van de ark. Maar de ark kon geen overwinning brengen. De slachting was enorm en dertigduizend man voetvolk stierf op het slagveld (1 Sam. 4:10). Ook werd het woord van Samuël dat hij tot het huis van Eli gesproken had, vervuld toen de twee zonen van Eli, Hofni en Pinehas, voor het aangezicht des Heren stierven. Maar veel erger dan de dood van Eli’s zonen was dat de ark werd buitgemaakt door de Filistijnen. God deed Zijn getuigenis uit hun midden weg en liet het in de handen van Zijn vijanden vallen! Toen een boodschapper aankwam om Eli het nieuws van het slagveld te brengen, was het niet het verslag van de dood van zijn twee zonen, maar de buitgemaakte ark, wat te veel was voor de oude man. Overmand door verdriet viel hij achterover van zijn stoel, brak zijn nek en stierf (1 Sam. 4:18). Zo werd het woord van Samuël, dat God gesproken had over het oordeel over het huis te Silo, voltrokken.

In hetzelfde hoofdstuk lezen we nog een andere gebeurtenis die

hiermee in verband stond. In vers 19 tot 22 lezen we van de vrouw van Pinehas, die zwanger was en op het punt stond te bevallen van haar eerste kind. Toen ze het bericht ontving van de dood van haar man en van de ark die was buitgemaakt, brachten de weën haar de dood nabij. Op haar sterfbed waren haar laatste woorden de naam van haar pasgeboren zoon, die ze Ikabod noemde, omdat de ark Gods was buitgemaakt. Ikabod (Weg is de heerlijkheid) zou altijd herinneren aan die fatale dag dat de heerlijkheid van Israël weg was uit het huis en naar Filistea was gebracht.

Nu de ark weg was, ligt het voor de hand te concluderen dat Silo niet langer de ontmoetingsplaats tussen de Here en Zijn volk zou zijn. Er is echter geen enkele aanwijzing dat het verdwijnen van de getuigenis uit Silo een onmiddellijk einde betekende voor dat huis en zijn dienst. Integendeel, er zijn allerlei aanwijzingen dat Silo bleef functioneren als de plaats waar Israël zijn offers bracht en de Here diende. De ark was weg, maar de andere voorwerpen in de voorhof en het heilige waren er nog steeds. De priesters konden nog steeds offers voor het volk brengen op het koperen brandofferaltair en het heilige binnengaan om de dienst des Heren te verrichten. Uiterlijk leek alles onveranderd door te gaan in Silo. Maar in werkelijkheid was alles veranderd, omdat de getuigenis er niet meer was. Silo was nu een tabernakel zonder ark!

Silo was nog steeds een plaats waar zondaren met God verzoend konden worden. De voorhof, die een beeld was van de wijze waarop men toegang heeft tot God door de Here Jezus, was er nog steeds. Zowel het koperen brandofferaltair als het wasvat spraken van Gods onmetelijke genade voor verzoende zondaren. Er was ook nog steeds een bediening in het heilige, waar de priesters de olie lieten stromen door de gouden kandelaar, en het toonbrood op de tafel legden en dag en nacht lieflijk reukwerk lieten opstijgen op het reukofferaltair. Toch had geen van deze dingen nog werkelijke betekenis, aangezien de ark er niet meer was. Hoewel er nog steeds genade was in Silo, zowel voor verlossing als voor bediening, was het werkelijke middelpunt van het huis, Gods eigen getuigenis, verdwenen. Als je verlossing nodig had, kon je die in Silo vinden, maar als je Gods volledige gedachte aangaande Zijn Zoon wilde kennen, was die daar niet meer te vinden. Daarvoor moest je ergens anders zijn.

De arkloze tabernakel in Silo is een treffend beeld van de huidige toestand in Gods ware huis, de gemeente. Net als Silo is het ook een arkloze tabernakel geworden. Gods getuigenis, dat is Zijn volledige gedachte aangaande Zijn Zoon, is er niet meer. De voorhof is er nog steeds en dat wil zeggen dat de weg naar God nog steeds open is en zondaren met God

verzoend kunnen worden. En er is ook nog steeds een bediening in het heilige als beeld van alle christelijk dienstbetoon. Maar in het eigenlijke centrum van dat huis is de heerlijkheid weg. Gods eigen getuigenis, Zijn gedachte betreffende Zijn Zoon, is er niet meer en daarom weet de gemeente niet meer dat er behalve de voorhof en het heilige nog iets anders moet zijn.

Ongetwijfeld bleef Silo een indrukwekkende plaats van aanbidding, zelfs nadat de ark weg was. Het zien van de priesters in hun officiële kleding samen met de zangers die de aanbidding leidden, moet een aangrijpend gezicht geweest zijn voor de gewone Israëliet. Het Nieuwe Testament spreekt van een zekere heerlijkheid die met de oude bedeling gepaard ging en die moet nog zichtbaar geweest zijn in Silo. Maar afgezien van de schoonheid van die plaats was de realiteit dat de getuigenis er niet meer was! Als je een indrukwekkende dienst of een prachtige ceremonie wilde, kon je naar Silo gaan, maar als je Gods eigen getuigenis aangaande Zijn Zoon verlangde, moest je ergens anders naartoe. Hoevelen zouden er geweest zijn onder de grote aantallen die in Silo kwamen aanbidden, die door de sfeer en de pracht van die plaats zo geraakt waren dat ze vergaten dat de getuigenis er niet meer was? De mensen zijn vaak overtuigd dat God in een bepaalde plaats is, omdat die indrukwekkend is en omdat het is alsof God zelf daar aanwezig is. Toch is de eigenlijke vraag altijd: “Waar is de getuigenis in deze plaats?” God beoordeelt een plaats niet slechts op grond van haar pracht en praal of de wijze waarop mensen aangedaan worden wanneer ze daar heengaan, maar op grond daarvan of Zijn getuigenis er wel of niet woont.

Toen de opgestane Heer aan Zijn dienstknecht Johannes Zijn beoordeeling van de zeven gemeenten van Asia gaf, oordeelde Hij hen dan ook alleen op basis van hun relatie tot het getuigenis. Omdat Zijn ogen “als een vuurvlam” waren, kon Hij door al hun uiterlijk vertoon en schone schijn heen zien en wist Hij precies hoe hun ware toestand was (Op. 1:14). Ze werden niet geoordeeld op grond van hun talloze activiteiten of orthodoxe leer, maar of ze wel of niet vasthielden aan de openbaring van Christus die ze ontvangen hadden. Enkele van die gemeenten hadden het getuigenis al totaal verloren en Hij dreigde hen weg te nemen als ze zich niet bekeerden. Dat was zeker het geval bij de eerste van die gemeenten, de gemeente in Efeze (Op. 2:1-7). Wat ziet Hij als Hij naar Efeze kijkt? Activiteit en bezigheid, die in de plaats gekomen zijn van een vurige liefde voor de Zoon van God. In al hun werken en in hun ijver voor de waarheid hadden ze die liefde voor Hem, die hen in het begin gekenmerkt had, verlaten. Ze

hadden het getuigenis verloren en als gevolg daarvan stonden ze op het punt hun status als gemeente te verliezen, tenzij ze zich bekeerden en herwonnen wat ze verloren hadden.

De geschiedenis van de christelijke kerk in tweeduizend jaar laat ons ook het verlies van het goddelijk getuigenis zien. Door de eeuwen heen is de gemeente van Christus in duizenden stukjes uiteengevallen, het ene van het andere gescheiden op grond van verschil van leerstellingen. In een poging om dwalingen te weerleggen en de waarheid veilig te stellen, begon de kerk uitgebreide leerstellige systemen te ontwikkelen, waar de ware gelovige zich aan moest conformeren. Zo'n ontwikkeling van dogma's leek noodzakelijk, maar het duurde niet lang of vele van de aanvaarde leringen gingen ver boven de grondwaarheden van het christelijk geloof uit en gingen over niet wezenlijke punten als hoe je het avondmaal moest vieren, verschillende vormen van de doop en andere onbelangrijke dingen. Het duurde niet lang of christenen werden als kettters bestempeld en buiten de gemeenschap gesloten omdat ze in kleine details van de leer afweken. Dit veroorzaakte onnoemelijke schade aan de gemeente en aan het getuigenis van Christus op aarde. In plaats dat de wereld het lichaam van Christus zag als Gods gezin waar de leden elkaar liefhadden, zagen ze een gemeente haarkloven over kleinigheden en zelfs bereid elkaar te doden om hun positie te beschermen.

Dit alles week duidelijk af van het Nieuwe Testament, waar eenheid niet gebaseerd was op instemming met een bepaalde geloofsleer, maar op geloof in de persoon van Christus. Het zou voor een christen uit de eerste eeuw absurd geweest zijn als je hem zou vertellen dat hij geen gemeenschap met andere christenen kon hebben die niet precies over de wederkomst dachten zoals hij, of over andere zaken van weinig belang. Nee, gelovigen leerden allen lief te hebben die van Christus waren, om de eenvoudige reden dat "ieder die Hem liefheeft, ... heeft ook degene lief, die uit Hem geboren is (1 Joh. 5:1). Er was ruimte voor verschillende zienswijzen, zeker waar het het geweten betrof (Rom. 14), maar bovendien leerden de gelovigen elkaar te aanvaarden om Christus' wil. Als Christus het ware middelpunt is, hebben christenen altijd de ware eenheid kunnen bewaren, ongeacht hun verschillen.

Door de eeuwen heen zijn er verscheidene pogingen gedaan om het lichaam van Christus één te maken, maar deze hebben merendeels gefaald, omdat ze er vanuit bleven gaan dat trouw zijn aan bepaalde waarheden eenheid brengt. Alleen als de gemeente terugkeert naar haar ware Middelpunt kan ze ooit werkelijke eenheid onder haar leden ervaren. In

deze tijd is God bezig het getuigenis van Zijn Zoon in de gemeenten te herstellen. Als dit gebeurt, zullen we onder de gelovigen een nieuwe erkenning van onze wezenlijke eenheid zien. Alleen daar waar men Gods getuigenis volledig aanvaardt, wordt ware eenheid mogelijk.

Terug in het land

Nu de ark uit de tabernakel in Silo weg is, begint er een nieuwe periode in de geschiedenis van Gods getuigenis. De getuigenis van God en het huis hebben nu ieder hun eigen geschiedenis. De Schrift spreekt nu niet meer over de tabernakel in Silo, maar richt zich daarentegen volkomen op de ark. Omdat de Schriften het verslag van Gods koninkrijk zijn, zijn ze niet geïnteresseerd in een arkloze tabernakel, maar in Gods getuigenis en Zijn voornemen het terug te brengen naar de plaats die het toekomt.

De Filistijnen beschouwden de ark als een teken van een verslagen God, maar ze zouden spoedig ontdekken dat de ark een symbool was van de ware en levende God. Zelfs zonder Zijn verbondsvolk was God bij machte Zijn eigen getuigenis daar in het land der Filistijnen te verdedigen. Het was Zijn verlangen een volk te hebben dat Hem kon vertegenwoordigen, maar als zo'n volk er niet was, was Hij bij machte Zijn eigen getuigenis tegen Zijn vijanden te verdedigen. Er wordt zoveel gesproken over het verdedigen van Gods eer en het beschermen van Zijn belangen op aarde. Hoewel het ons heel erg aan het hart moet gaan als Gods naam door het slijk wordt gehaald, moeten we vooral niet denken dat we God te hulp moeten komen omdat Hij anders Zijn eer verliest. Het zou niet best zijn als we zo dachten! God heeft geen hulp van iemand nodig en Hij is zeker in staat de eer van Zijn eigen naam te verdedigen, met of zonder ons.

De Filistijnen ontdekten al gauw dat ze niet alleen maar met een symbool van God te doen hadden, maar met de levende God zelf. Vanwege de ark teisterde Israëls God maandenlang die van Filistea. Het werd al gauw duidelijk dat de enige oplossing was de ark terug te sturen naar Israël. Zo'n voorstel was een erkenning van hun kant dat ze machteloos waren tegenover de God van Israël, die soeverein was, zelfs in Filistea. Er werd voorgesteld de ark terug te zenden op "een nieuwe wagen met twee zogende koeien, die nog geen juk gedragen hebben" (1 Sam. 6:7). De twee zogende koeien zouden van nature naar Filistea en naar hun jonge kalfjes terugkeren. Als ze dat deden, zouden de Filistijnen ervan uitgaan dat alles wat hun overkomen was terwijl de ark in hun land was, bij toeval was gebeurd. Maar als de koeien tegen hun natuur in recht op het land Israël afgingen, dan zou het voor hen vaststaan dat het de hand van de God van Israël was die hen geslagen had.

Toen de ark voorzichtig op een nieuwe wagen gezet was en de koeien ervoor waren gespannen, gingen deze vanzelfsprekend rechtstreeks naar Beth-Semes. Ze droegen de getuigenis en wat konden ze anders dan tegen

hun natuur ingaan? Het is altijd waar van hen die het getuigenis dragen, dat ze niet wandelen zoals de natuur hen dat ingeeft. Zo'n leven lijkt misschien moeilijk, maar de waarheid is dat zo'n weg gemakkelijk is wanneer we onder één juk zijn met Jezus. Jezus heeft zelf tegen Zijn volgelingen gezegd dat Zijn juk "zacht en licht" was (Mat. 11:30).

De mannen van Beth-Semes namen de ark van de wagen en offerden de koeien als een brandoffer voor de Here. Toch bleken zij het getuigenis onwaardig te zijn, omdat ze in de ark des Heren gekeken hadden en de Here sloeg zeventig van hen (1 Sam. 6:19). Bang voor de toorn des Heren riepen zij de bewoners van het naburige Kirjath-Jearim te hulp en zeiden: "Daalt af en voert ze tot u" (6:21). De mannen van die stad gaven prompt gehoor, haalden de ark uit Beth-Semes en brachten hem in het huis van Abinadab. Zijn zoon Eleazar werd geheiligd om voor de ark des Heren zorg te dragen. Hier zou deze bijna twintig jaar blijven, gedurende de regering van koning Saul.

Nu de ark in het land terug was, kon hij opnieuw de centrale plaats in het leven van Israël gaan innemen. Het feit dat de ark terug was, betekende helaas nog niet dat de mensen ook bereid waren hem te ontvangen. Het zou nog vele jaren duren voor hij opnieuw de centrale plaats in het leven van het volk van God zou innemen. Er moest eerst een lange periode van geestelijke voorbereiding zijn, waarbij de harten van Israël naar God teruggebracht werden. Het belangrijkste van alles was de noodzaak dat God met zorg een uitverkoren werktuig ging trainen, wiens taak het zou worden de getuigenis naar zijn rechtmatige plaats terug te brengen. Want het herstel van de getuigenis van God was nu nauw verbonden met het leven van één persoon, die hem opnieuw naar de centrale plaats in Israël zou brengen.

HET GETUIGENIS VAN GOD

Deel 3 – Het getuigenis hersteld

HOOFDSTUK ACHT

EEN WERKTUIG TOT HERSTEL

Toen de ark veilig in het land Israël terug was, kon het eigenlijke werk van de profeet Samuël beginnen. God had al aan Zijn vijanden laten zien dat Hij werkelijk God was, niet alleen in Israël, maar over heel de aarde. Het was nu nodig het hart van Zijn eigen volk tot Hem terug te brengen. Voor dit doel had God zorgvuldig Zijn profeet voorbereid. Samuël riep Israël op om tot de Here terug te keren en alles wat met hun vroegere afgoderij te maken had, weg te doen (1 Sam. 7:3-6). Het volk gaf gehoor en er volgde een tijd van vernieuwing onder zijn bediening. Het begon met een onmiddellijke overwinning over de Filistijnen en een herovering van die steden die vroeger van Israël afgenomen waren.

Zo op het eerste gezicht lijken dit bemoedigende tekenen. Samuël slaagde erin de harten van het volk op te wekken om de Here opnieuw trouw te zijn, en dit leidde tot een nieuwe kracht om hun vijanden te weerstaan. Maar Samuël zelf scheen het steeds herhaalde patroon van vernieuwing en afvalligheid, dat zo kenmerkend voor Israël geweest was gedurende de roerige tijd van de richters, te begrijpen. Om die reden probeerde hij godvrezende leiders voor te bereiden om het volk na zijn heengaan te kunnen leiden. Hij stelde zijn eigen zonen aan om Israël te richten, maar helaas wandelden zij niet in zijn wegen (1 Sam. 8:1-3). De weg was

nu bereid voor een nieuwe orde in Israël, die niets minder zou betekenen dan een verwerping van hun eigen uitverkiezing als volk van God.

Een verwerping van Gods orde

Toen Samuël oud werd en zijn zonen niet bekwaam bleken als leiders, verzochten de oudsten van Israël Samuël: “Stel nu een koning over ons aan om ons te richten, als bij alle andere volken” (1 Sam. 8:5). Op het eerste gezicht lijkt dit verzoek zeer redelijk, vooral in het licht van de toenmalige situatie. Als de macht bij één persoon zou berusten, zou dat het volk kunnen bewaren voor toekomstige verdeeldheid en polarisatie onder de stammen. Een monarchie zou ook een koninklijke familie met zich meebrengen, waardoor de mogelijkheid van machtsstrijd en anarchie uiterst klein zou worden. Maar in werkelijkheid was dit verzoek om een koning niets minder dan een verwerping van de theocratie, de unieke regeringsvorm waarbij Jahwe alleen Israël regeerde. Een verzoek om een menselijk koningshuis was een weigering om door God alleen geregeerd te worden. Het leiderschap van de onzichtbare God werd vervangen door dat van een zichtbare, menselijke leider. Hier moest God wel op reageren en wel op zeer krachtige wijze.

Om de betekenis van hun triest verzoek te zien, moeten we de theocratie begrijpen. Vanaf het begin werd Israël alleen door God geregeerd, zonder een zichtbare, menselijke leider die Hem vertegenwoordigde. In de woestijn leidde alleen God het volk, door de wolkkolom. Later kwamen er profeten, maar zij waren zeker geen regeerders of koningen over het erfdeel des Heren. Zelfs de richters oefenden geen koninklijk gezag uit, maar handelden daarentegen ten behoeve van Gods volk om tijdelijk verlichting te brengen in tijden van grote benauwdheid. De bediening van deze profeten en richters leek in de verste verte niet op de monarchieën van andere volken. Ze waren slechts aardse vertegenwoordigers van Hem aan wie allen ondergeschikt waren, de Here der heerscharen. “Want een groot Koning ben Ik, zegt de Here der heerscharen en mijn naam is geducht onder de volken” (Mal. 1:14).

De roep van Israël om een aardse koning was meer dan een verlangen naar een aardse vertegenwoordiger. Het was een verwerping van Gods soevereine recht om Zijn volk te regeren. Ze wilden dat recht aan een menselijke koning geven. Samuël begreep dit en was om die reden diep bedroefd over hun verzoek. Hij bad daarom tot de Here. En de Here zei tot Samuël: “Luister naar het volk, in alles wat zij tot u zeggen, want niet ú

hebben zij verworpen, maar Mij hebben zij verworpen, dat Ik geen koning over hen zou zijn” (1 Sam. 8:7). Dit goddelijke antwoord legt de diepe wortel van afvalligheid bloot, die zich in de tijd van de richters ontwikkeld had en nu ten volle gerijpt was. Toch was er een specifieke reden waarom deze rebellie nu pas aan de oppervlakte kwam. Dat de getuigenis uit Gods huis weg was, bracht de volle omvang van hun afval naar boven. Toen de getuigenis uit Silo verdween, verdween datgene wat Israël onderscheidde van alle andere volkeren. God had hen geroepen om een volk van het getuigenis te zijn en als zodanig dienden ze anders te wandelen dan de volkeren van deze wereld. Nu de getuigenis weg was, had Israël elk besef van onderscheid tussen hen en anderen verloren. Is het dan een wonder dat ze nu een ander dan de Here als koning begeerden?

Menselijke heerschappij komt altijd in de plaats van de goddelijke, als het getuigenis weg is. Tweeduizend jaar kerkgeschiedenis hebben dit bevestigd. Met het verlies van het getuigenis van Christus in de gemeente zijn menselijke heerschappij en eigenbelang in de plaats gekomen van het oorspronkelijke, apostolische model zoals we dat in de Schrift vinden. Dit heeft tot een ongezonde afhankelijkheid van mensen geleid, die soms Christus als Hoofd in de plaatselijke gemeente op de achtergrond drong. Vanwege de diepgaande ontrouw in het menselijk hart en de neiging zich vast te klampen aan mensen die Christus vertegenwoordigen in plaats van aan Christus zelf, heeft de gemeente vaak mensen de plaats laten innemen die alleen Christus toekomt. Nog steeds klinkt die roep in vele segmenten van de kerk van tegenwoordig: “Geef ons een koning, iets zichtbaars waar we ons aan vast kunnen houden.” Wat worden de mensen toch gemakkelijk moe van het volgen van de onzichtbare God! Het soort kerkelijk systeem doet er niet toe, of het nu het pauselijk systeem is of de plaatselijke dominee of voorganger, maar mensen kunnen heel gemakkelijk koning worden over het volk van God, als ze hun gang kunnen gaan. Dit gevaar ligt altijd op de loer, maar des te meer als er geen getuigenis meer is in het huis van God.

Samuël stemde in met de goddelijke wil om Israël een koning te geven, maar niet zonder eerst aan het volk de consequenties te vertellen van hun rampzalige keus voor een menselijke koning in de plaats van God (1 Sam. 8:11-22). Zelfs een oppervlakkige kennis van Israëls latere geschiedenis laat zien hoe juist Samuëls woorden waren. Samuël sprak ze in de hoop het volk van hun verzoek af te kunnen brengen, maar het mocht niet baten. Ze hadden erop aangedrongen dat ze een koning zouden krijgen en dat lieten ze zich niet uit het hoofd praten. Ze redeneerden dat ze in hun

huidige situatie liever een zichtbare heerser hadden, ook al zou dat knechtschap betekenen, dan een onzichtbare God te volgen. Samuël stemde ten slotte toe en zond hen terug, ieder naar zijn stad, om af te wachten welke koning God zou kiezen om over hen te regeren.

Een koning zoals zij

In 1 Samuël 9 lezen we bijzonderheden over de verkiezing van Israëls eerste koning. Samuël kreeg de opdracht Saul te zalven, een zoon van Kis, die een vooraanstaand man in de stam van Benjamin was. Saul schijnt een belangrijk lid van zijn stam geweest te zijn. Behalve dat zijn afkomst respect afdwong, was ook zijn voorkomen van een koninklijke waardigheid. “Hij stak een hoofd uit boven al het volk.” Deze beide factoren maakten hem zonder twijfel een goede keus als koning van Israël. Hij was echt het type van de “dappere held”, die de hoop en de dromen van geheel Israël belichaamde. Israël kon in Saul genoeg reden vinden om te geloven dat de toekomst beter zou zijn dan het recente verleden.

Toch zou het anders lopen. Sauls snelle opkomst naar het koningschap betekende dat er weinig tijd van innerlijke voorbereiding in de man zelf geweest was, voordat zijn bediening begon. Hoewel Sauls begin zo te zien zonder duidelijk obstakel schijnt te zijn geweest, werd het al spoedig duidelijk dat zijn uiterlijke pluspunten niet in overeenstemming waren met innerlijke kwaliteiten. Hij is volkomen onvoorbereid voor de taak die hem wacht, wat blijkt uit zijn terughoudendheid om zich bij zijn eigen kroning te laten zien (1 Sam. 10:22). Dit was helemaal geen teken van ware nederigheid, maar eerder van laffe angst, die terugschrikt voor persoonlijke plicht en verantwoordelijkheid. Na de kroning, toen de druk van het koninkrijk sterker begon te worden, kwamen er meer mankementen tevoorschijn in de innerlijke gesteldheid van Saul. Zijn weigering om op Samuël te wachten om op het afgesproken tijdstip het offer te brengen, toonde de ongedisciplineerde aard van zijn innerlijke leven (1 Sam. 13:8,9).

Het lijkt misschien vreemd dat de Here het koninkrijk van Saul afnam als gevolg van slechts één overtreding, maar de redenen gingen veel verder dan alleen die ene enkele overtreding (1 Sam. 13:13,14). In de goddelijke verklaring dat God nu een man zoekt “naar Zijn hart”, ligt een rechtvaardiging van Gods verwerping van Saul. Hij was een man met een gedeeld hart, een klassiek voorbeeld van iemand die “innerlijk verdeeld is, ongestadig op al zijn wegen”, zoals Jacobus dat noemt (Jac. 1:8). Saul was meer dan ongehoorzaam; hij was een ongestadig man, onstabiel, wiens

innerlijk leven vol verwarring en angst was. Al zou het vele jaren duren voor het koninkrijk daadwerkelijk van Saul zou worden weggenomen, God kondigde nu al aan dat Hij een man ging zoeken om hem te vervangen, een man met een onverdeeld hart vol liefde en genegenheid voor de Here.

Sauls verwerping bevat menige waardevolle les voor hen die Gods volk moeten leiden. Voordat iemand in een openbare positie geplaatst kan worden en voor het voetlicht kan treden, moet er een diepe innerlijke voorbereiding in het verborgene plaatsvinden. Zulke lessen zijn bijna onmogelijk te leren wanneer die positie al is ingenomen. Ze moeten in het verborgene voor Gods aangezicht geleerd worden. Als ze daar niet geleerd worden zal iemand niet kunnen standhouden als hij in de druk van het openbare leven komt. Als er een crisis komt – en die komt onvermijdelijk – begeven zulke mensen het en tonen daarmee de oppervlakkigheid van hun innerlijke leven met God. Het bekende gezegde in de politieke wetenschap “macht maakt corrupt en absolute macht maakt absoluut corrupt” kan ook worden toegepast op de geestelijke wereld: “een crisis brengt iets aan het licht en een absolute crisis brengt alles aan het licht”! Dit is een onontkoombare wet van het geestelijk leven. We laten in een crisis vaak aspecten van ons karakter zien, die we dan afdoen met de woorden: Ik weet niet waarom ik zo deed. Zo ben ik in werkelijkheid niet.” Maar een crisis openbaart juist altijd de dingen die er werkelijk zijn, de innerlijke houding en reacties die misschien zelfs onszelf niet bekend zijn. Vandaar dat God Zijn dienaren vaak frustraties laat meemaken, zodat ze kunnen ontdekken wat er in hun eigen hart verborgen ligt.

Saul is niet de enige die de toets niet kon doorstaan toen de crisis kwam. Er zijn duizenden christelijke werkers die, net als Saul, veelbelovend beginnen, maar met wie het al spoedig bergafwaarts gaat. Uiterlijk hebben ze alles mee, maar het duurt niet lang of de druk van de bediening openbaart soortgelijke fouten als die van Saul. Er ontstaat een soort vervolgingswaan, waardoor ze hun medewerkers en anderen om hen heen gaan wantrouwen. Hoeveel kerkleiders hebben niet hun hele leven angstvallig de kudde behoed voor iemand van wie ze vreesden dat hij probeerde hun schaapjes te stelen? Het duurt niet lang of ze kunnen met niemand meer samenwerken, behalve met hun eigen familieleden of goede vrienden. Als er iemand verdacht wordt van ambitieuze verlangens, dan nemen de leiders hun toevlucht tot soortgelijke tactieken als die van Saul, om zo alle veronderstelde vijanden uit te roeien en hun handelen te rechtvaardigen onder het voorwendsel dat het werk van God aangevallen wordt.

Hoe kan dit toch gebeuren met christelijke werkers die met een zuiver verlangen beginnen de Heer te dienen? Er zijn vele redenen, maar de belangrijkste is wel dat deze werkers, net zoals Saul, op het podium van het openbare leven verschijnen voordat in hen een diepgaand innerlijk werk is gedaan. Omdat de kerk wanhopig werkers nodig heeft, laat ze onvoorbereide werkers in het openbaar optreden, vóór die karaktertrekken die noodzakelijk zijn voor het leiderschap zich ontwikkeld hebben. Als de druk toeneemt, is de werker niet in staat daarmee om te gaan en al spoedig stort hij in. Sommige van hen begaan ernstige zonden, die hen buiten de bediening plaatsen, terwijl anderen in de een of andere vorm van christelijke bediening blijven, maar onmogelijk worden om mee samen te werken. Voortgedreven door achterdocht en angst, worden deze mannen werkelijk tyrannen over Gods kudde. Ze hebben geen idee van de schade die ze bij anderen aanrichten, om maar niet te spreken van de schade aan de eer van God op aarde.

Om dit te voorkomen, moeten de gemeenten potentiële werkers en leiders ruim de tijd geven om in het verborgen die lessen te leren, die eenmaal voor het publiek zo moeilijk te leren zijn. De gemeente moet bedenken dat ootmoed vóór de eer komt en dat sommige lessen nu eenmaal in het verborgene, ver van de publieke aandacht, geleerd moeten worden. Mannen die met God hebben leren wandelen in het verborgene, hoeven nooit een erepositie of de openbaarheid op te zoeken. Het is voor hen voldoende om met God in het verborgene te wandelen, in het vertrouwen dat Hij hun een plaats om te dienen zal aanwijzen. Zo is het gegaan met allen die in de school van Christus geleerd hebben. Mozes bracht veertig lange jaren in die school door voordat hij zijn uiteindelijke roeping als Israëls bevrijder kon vervullen. We weten niets over het eerste begin van Elia, behalve dat Jacobus ons vertelt van zijn verborgen persoonlijke gebedsleven voor Israël (Jac. 5:17). Zelfs de apostel Paulus ging, na een korte tijd de Heer gediend te hebben in Damascus, terug naar huis in Tarsus in Cilicië, om zich in te schrijven voor de school van Christus, voordat hij uitgezonden werd als de apostel voor de heidenen.

David in de school van Christus

Hoewel Samuël Gods verwerping van Saul had aangekondigd, duurde het nog vele jaren voordat Saul onttroond werd en Israëls ware koning geïnstalleerd. Het was noodzakelijk dat het uitverkoren werktuig die jaren van verborgen voorbereiding kreeg die Saul nooit gehad had. David zou

voor zijn troonsbestijging vele jaren in het verborgene blijven, zodat God die karaktertrekken in hem kon bewerken die hem in staat zouden stellen te regeren. Er waren vele diepgaande lessen in nederigheid en opperste afhankelijkheid van God die hij eerst moest leren, voordat “de man naar Gods hart” klaar was om Israël te leiden tot het hoogtepunt van zijn geestelijke geschiedenis en de dingen die verloren waren gegaan onder de regering van Saul te herstellen.

Als jonge man nam David gestadig toe in genade bij God en mensen. Hij werd eerst aangesteld om een muziekbediening voor Saul te vervullen, zodat hij onder Gods zalving verlichting kon geven aan Sauls bedrukte ziel. Uiteindelijk benoemde Saul hem tot opperbevelhebber van Israëls leger. In alles wat hij deed, was hij het volmaakte beeld van de trouwe dienaar, die alles wat Saul hem opdroeg getrouw volvoerde. Hij wist ongetwijfeld dat hij bestemd was om de koning van Israël te worden, maar hij stak geen vinger uit om dit te bespoedigen en wachtte rustig op die dag die God had bepaald om hem het koninkrijk te geven. Vanwege Davids rechtchapenheid eerde God Zijn dienaar en deed hem slagen in al zijn ondernemingen en gaf hem eer in heel Israël. Toch maakte dit Saul alleen maar jaloers en hij begon David met argwaan te bekijken. Nu hij de man die God hem had gestuurd om hem te dienen niet langer kon waarderen, bracht zijn jaloesheid hem tot allerlei waanzinnige gedachten dat David eigenlijk probeerde de troon van hem af te pakken. Zijn geestelijke misleiding ontwikkelde zich op de klassieke manier: eerst werd hij voorgelogen, daarna misleid en tenslotte werd Saul zelf de aanklager van de broeders!

Het zou al erg genoeg geweest zijn als alleen Saul onder invloed stond van deze boze geest, maar het gehele koninkrijk werd vervuld met een geest van jaloesheid en boosheid. Saul vertrouwde niemand meer, zelfs zijn eigen zoon Jonathan niet, die hij ervan beschuldigde het met David te houden. De hele geest van zijn koninkrijk doet denken aan de woorden uit Spreuken: “Gramschap is wreed en toorn is overstelpend, maar wie zal voor jaloesheid bestaan?” (Spr. 27:4). Gedreven door een tomeloze woede richtte hij nu zijn energie op het uitschakelen van David, die gedwongen werd als een vogelvrijverklaarde voor zijn leven te vluchten en in de bergen in spelonken te leven.

Hier begon Davids eigenlijke training voor de troon. Dertien jaar lang leed hij ten onrechte. Wat een manier om de ware koning van Israël voor de troon voor te bereiden! Toch was het absoluut noodzakelijk dat “de man naar Gods hart” zo’n onrecht leed voordat hij zijn koninkrijk kon beërven. Geheel anders dan bij zijn voorganger, bewerkten die jaren van

intens lijden het innerlijke karakter dat nodig was om het koninkrijk te regeren. David leerde wat Saul niet geleerd had, dat je het innerlijk werk van het kruis moet ervaren voordat je voor het voetlicht kunt treden. De mate waarin iemand het kruis liefheeft, bepaalt het karakter en de gesteldheid die hem geschikt maken om in het koninkrijk te regeren. Dit is van oneindig veel meer belang dan academische vorming of hulp van mensen. De weg van het kruis is de enige weg tot ware bruikbaarheid in het koninkrijk.

Dientengevolge gebruikt God vaak Saul-achtige systemen om Zijn dienaren klaar te maken voor het regeren in Zijn koninkrijk. Net als David heeft menig waar christelijk werker ten onrechte moeten lijden door de handen van een leider die, nadat hij de kracht van God verloren heeft, zijn toevlucht neemt tot manipulatie en toverij om zijn bediening vast te houden. Wat een wantrouwen, jaloersheid, laster, haat en misverstanden hebben ze moeten verduren in zulke systemen! Het is een pijnlijke weg om het karakter te ontwikkelen dat de basis voor waar leiderschap in Gods huis is, maar vaak is het de enige weg.

wordt vervolgd